The book cover features a detailed illustration of a man with a full, graying beard and hair, wearing a dark suit and a red tie. He has a serious, intense expression. In the background, a large, multi-masted sailing ship is shown on a blue sea, with snow-capped mountains in the distance under a cloudy sky. The text is overlaid on a dark red background in the upper right corner.

ΙΟΥΛΙΟΣ ΒΕΡΝ

ΡΟΒΗΡΟΣ
Ο ΚΑΤΑΚΤΗΤΗΣ

ΔΙΔΑΣΚΕΥΗ: ΓΙΩΡΓΟΣ Π. ΚΡΙΣΙΜΑΣ

ΤΑ ΚΛΑΣΙΚΑ ΤΗΣ ΑΓΚΥΡΑΣ

ΑΥΤΟ ΤΟ ΒΙΒΛΙΟ ΑΝΗΚΕΙ ΣΤ_

ΑΓΚΥΡΑ

Ροβήρος ο Κατακτητής

Εικονογράφηση εξωφύλλου: *Ντ. Αναστασόπουλος*
Εσωτερική εικονογράφηση: *L. Bennett*
Επιμέλεια-Διόρθωση: *Νέστορας Χούνος*

© 2004 ΕΚΔΟΣΕΙΣ «ΑΓΚΥΡΑ» Δ. Α. ΠΑΠΑΔΗΜΗΤΡΙΟΥ Α.Β.Ε.Ε.,
για την παρούσα νέα έκδοση
Λ. Κατσώνη 271 και Γ. Παπανδρέου, Άγιοι Ανάργυροι, Τ.Κ. 135 62
Τηλ.: 210 2693800-4, Fax: 210 2693806-7
Κατάστημα Χονδρικής-Λιανικής: Πεσμαζόγλου 5 (Στοά Ορφέως)
Τηλ.: 210 3213507
Κεντρικό κατάστημα: ΑΓΚΥΡΑ-ΠΟΛΥΧΩΡΟΣ, Σόλωνος 124 - Αθήνα
Τηλ.: 210 3837667, 210 3837540, Fax: 210 3837066
e-mail agyra@agyra.gr • www.agyra.gr

ISBN: 960-422-082-9

Απαγορεύεται η αναπαραγωγή μέρους ή όλης της έκδοσης, η μεταφορά σε οποιοδήποτε ηλεκτρονικό αποθηκευτικό σύστημα ή αναμετάδοση με οιασδήποτε μορφής ηλεκτρονικά, μηχανικά, φωτοτυπικά ή άλλα μέσα, χωρίς την προηγούμενη γραπτή άδεια του εκδότη.

ΤΑ ΚΛΑΣΙΚΑ ΤΗΣ ΑΓΚΥΡΑΣ

ΙΟΥΛΙΟΣ ΒΕΡΝ

Ροβήρος ο Κατακτητής

Βραβευμένο από την Γαλλική Ακαδημία

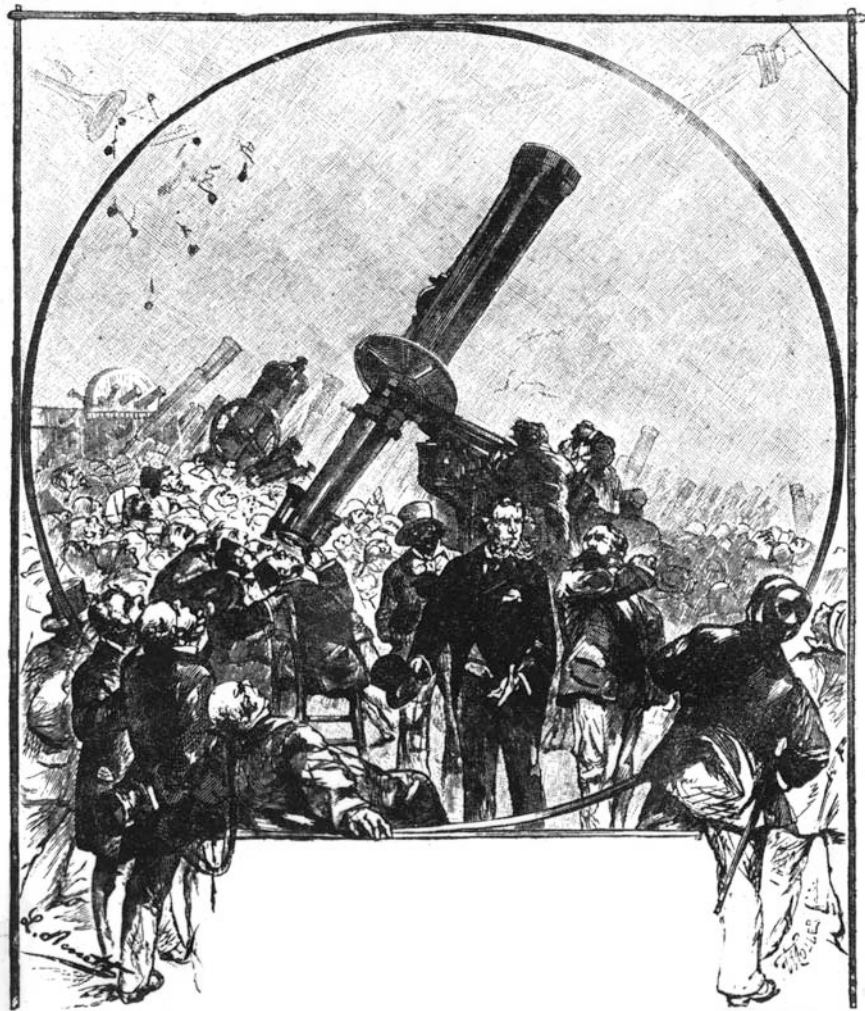
Διασκευή

ΓΙΩΡΓΟΥ Π. ΚΡΙΜΠΑ

αγκυρα

Πρωτοσέλιδο παρμένο από παλαιά γαλλική έκδοσι

ΚΕΦΑΛΑΙΟ 1

ΜΟΡΦΩΜΕΝΟΙ ΚΙ ΑΜΟΡΦΩΤΟΙ ΒΡΙΣΚΟΝΤΑΙ ΣΕ ΑΜΗΧΑΝΙΑ

Μπαμ!... Μπαμ!
Οι δυο πιστολιές ακούστηκαν σχεδόν μαζί. Μια αγελάδα, που έβροσκε καμιά πενήνταριά βήματα πιο πέρα, έφαγε μια από τις σφαίρες ίσα στη ράχη της. Κι ωστόσο, το καημένο το ζώο ήταν άσχετο μ' αυτή την υπόθεση.

Κανένας από τους δυο αντιπάλους δεν πληγώθηκε.

Όμως, ποιοι ήταν, επιτέλους, οι δυο αυτοί κύριοι; Το μόνο που ξέρουμε είναι ότι ο πιο ηλικιωμένος ήταν Άγγλος, κι ο νεότερος Αμερικανός. Εκείνο, πάντως, που μπορούμε να ορίσουμε μ' ακρίβεια, είναι το σημείο που βόσκησε το τελευταίο του χορτάρι το αθώο μηρυκαστικό – στη δεξιά, δηλαδή, όχθη του ποταμού Νιαγάρα, κοντά στην κρεμαστή γέφυρα που συνδέει την αμερικανική με την καναδική όχθη, τρία μίλια παρακάτω από τους περίφημους καταρράχτες.

Αμέσως ύστερα από την πρώτη βολή, ο Άγγλος πλησίασε τον Αμερικανό και του είπε:

– Κι όμως, εγώ επιμένω πως ήταν ο αγγλικός εθνικός ύμνος!

Ο καβγάς θα ξαναφούντωνε, το δίχως άλλο, αν δεν έμπαινε στη μέση ένας από τους μάρτυρες της μονομαχίας, λέγοντας:

– Ας δεχτούμε πως ήταν και ο αγγλικός και ο αμερικανικός εθνικός ύμνος κι ας πάμε να γευματίσουμε!

Όλοι δέχτηκαν αυτόν τον συμβιβασμό, κι έτσι, Άγγλοι κι Αμερικανοί, ανηφόρισαν την αριστερή όχθη του Νιαγάρα και στρώθηκαν σ' ένα τραπέζι του ξενοδοχείου του μικρού νησιού Γκόουτ Άιλαντ*, που είναι ουδέτερο έδαφος ανάμεσα στους δυο καταρράχτες. Και τώρα, καθώς καταβροχθίζουν με βουλιμία τα πατροπαράδοτα φαγητά –βραστά αβγά, χοιρομέρια, κρύο ροσμπίφ– και πίνουν ολόκληρα βαρέλια από τσάι, ας τους αφήσουμε στην ησυχία τους. Δεν είναι, άλλωστε, πολύ πιθανό να ξανακάνουμε λόγο γι' αυτούς στη συνέχεια της ιστορίας μας.

Ωστόσο, ποιος τάχα να είχε δίκιο, ο Άγγλος ή ο Αμερικανός; Δύσκολο ν' αποκριθεί κανείς. Το δίχως άλλο, πάντως, η μονομαχία που είχε σαν θύμα την αγελάδα δείχνει πόσο ερεθισμένα ήταν τα πνεύματα, όχι μόνο στην Αμερική, μα και στην Ευρώπη· κι αυτό, εξαιτίας ενός περιέργου κι ανεξήγητου φαινομένου, που έναν ολάκερο μήνα τώρα απασχολούσε αδιάκοπα όλους τους κατοίκους της γης.

Τι ήταν αυτό; Να, ως και την προηγούμενη νύχτα, ακούστηκε ψηλά στον ουρανό δυνατός ήχος σάλπιγγας ακριβώς πάνω από το τμήμα του Καναδά που βρίσκεται

* Νησί των Τράγων (Σ.τ.Μετ.)

ανάμεσα στις λίμνες Οντάριο και Ήρι. Άλλοι, στο σάλπισμά της ξεχώρισαν τον σκοπό του αμερικάνικου εθνικού ύμνου, κι άλλοι του αγγλικού. Αυτή ήταν κι η αιτία του αγγλοσαξονικού καβγά, που κατέληξε στο φαγοπότι του Γκούουτ Άιλαντ. Είναι πάντως πολύ πιθανό η σάλπιγγα να μην έπαιξε κανέναν από τους δυο ύμνους. Όλοι, όμως, συμφωνούσαν πως ο ήχος ερχόταν από τον ουρανό.

Να ήταν, τάχα, καμιά ουράνια σάλπιγγα, με την οποία σάλπιζε κανένας αρχάγγελος; Ή μήπως ήταν δουλειά τίποτα εύθυμων αεροναυτών;

Όχι! Γιατί ούτε κανένα αερόστατο φαινόταν εκεί πέρα, ούτε κι αεροναύτες. Συνεπώς, κάποιο περίεργο φαινόμενο συνέβαινε στα βάθρα τ' ουρανού, φαινόμενο που κανένας δεν ήταν σε θέση να εξηγήσει. Το πιο παράξενο σ' αυτή την ιστορία είναι, πως ο ήχος της σάλπιγγας σήμερα ακουγόταν πάνω απ' την Αμερική, σαράντα οχτώ ώρες αργότερα πάνω από την Ευρώπη, κι ύστερα από μια βδομάδα, πάνω από την Ασία. Τι συνέβαινε, λοιπόν;

Ολόκληρος ο κόσμος ήταν αναστατωμένος, κι όλοι ήθελαν να μάθουν, όσο γινόταν πιο γρήγορα, από πού ερχόταν ο περίεργος αυτός ήχος. Ήταν βέβαιο, πάντως, πως παραγόταν μέσα στην ατμόσφαιρα, γιατί σε κενό αέρα δεν ακούγεται κανένας ήχος.

Όλες σχεδόν οι εφημερίδες του πολιτισμένου κόσμου ασχολήθηκαν με το ζήτημα αυτό, φωτίζοντάς το ή σκοτίζοντάς το περισσότερο, γράφοντας αληθινές ή ψεύτικες ειδήσεις, μ' αποτέλεσμα να κατατρομάξουν τους αναγνώστες τους και... ν' αυξήσουν σε φύλλα την κυκλοφορία τους.

Ρωτήθηκαν όλα τ' αστεροσκοπεία του πλανήτη μας. Όλα έδωσαν κάποια απάντηση, μα καμιά δεν ήταν ικανοποιητική. Μάλιστα, το αποτέλεσμα ήταν να ξεσπάσουν ομηρικοί καβγάδες ανάμεσα στους επιστήμονες των διαφόρων αστεροσκοπειών.

Επιφυλακτικό φάνηκε μόνο το αστεροσκοπείο του Παρισιού, που δεν εξέφρασε καμιά γνώμη. Τα επαρχιακά ωστόσο αστεροσκοπεία παραδέχτηκαν, πως τη νύχτα της 6ης προς την 7η Μαΐου, φάνηκε στον ουρανό μια ηλεκτρική λάμψη, που δεν κράτησε πάνω από είκοσι δευτερόλεπτα. Στο αστεροσκοπείο του Πι-Ντε-Ντομ την είδαν ανάμεσα στη μία και στις δύο το πρωί, στο Βεντού της Προβηγκίας ανάμεσα στις δύο και στις τρεις, στη Νίκαια ανάμεσα στις τρεις και στις τέσσερες και, τέλος, στο Σεμνόζ-Αλπ, μεταξύ Ανεζί, Βουρζέ και Λεμάν, είδαν τη λάμψη κατά τα χαράματα.

Όλ' αυτά σήμαιναν, πως η λάμψη είχε φανεί σε διάφορα μέρη, σε διαφορετικές ώρες, κι αν η εστία της ήταν μία, τότε η λάμψη αυτή θα έπρεπε να τρέχει με διακόσια περίπου χιλιόμετρα την ώρα.

Το περίεργο είναι, πως το φαινόμενο αυτό συνέβαινε μονάχα τη νύχτα. Τη μέρα ποτέ. Ούτε λάμψη, ούτε ήχος σάλπιγγας.

Στην Αγγλία, είχε ξεσπάσει μεγάλος καβγάς ανάμεσα στα δυο μεγαλύτερα αστεροσκοπεία, της Οξφόρδης και του Γκρίνουιτς.

- Ακουστική απάτη! ισχυριζόταν το πρώτο.
- Οπτική απάτη! διατεινόταν το δεύτερο.

Συμφωνούσαν, πάντως, πως επρόκειτο γι' απάτη. Στ' αστεροσκοπεία του Βερολίνου και της Βιέννης οι συζη-

τίσεις κόντεψαν να δημιουργήσουν διεθνείς περιπλοκές, μα μπήκε στη μέση ο διευθυντής του αστεροσκοπείου του Πούλκοβο, της Ρωσίας, κι αποφάνθηκε πως και τα δυο άλλα αστεροσκοπεία είχαν δίκιο, στηρίζοντας αυτή την άποψη στο γεγονός ότι το φαινόμενο ήταν βέβαια θεωρητικά αδύνατον, μα πρακτικά δυνατό.

Κοντολογίς, σ' όλα τ' αστεροσκοπεία του κόσμου, το περίεργο αυτό φαινόμενο ήταν το κύριο θέμα. Πάντως, την πιο πρωτότυπη άποψη διατύπωσε ο διευθυντής του αστεροσκοπείου του Ζι-Κα-Βέι, στην Κίνα:

– Ίσως αυτό το περίεργο πράγμα να είναι ένα είδος ιπτάμενης μηχανής! είχε πει ο Κινέζος.

Το δίκως άλλο, θ' αστειευόταν!

Κι όμως! Ανάμεσα στις 2 και στις 9 Ιουνίου συνέβησαν ορισμένα γεγονότα, που έκαναν περισσότερο από πιθανή την άποψη του Κινέζου αστρονόμου. Τι έγινε ακριβώς;

Να, μέσα σε μια βδομάδα, οι κάτοικοι του Αμβούργου είδαν πάνω στην κορυφή του Αγίου Μιχαήλ να κυματίζει μια παράξενη σημαία από μαύρο ύφασμα, με αστέρια και μ' έναν χρυσό ήλιο στη μέση! Την ίδια σημαία είδαν οι Τούρκοι πάνω στον ψηλότερο μιναρέ της Αγια-Σοφιάς, οι κάτοικοι του Στρασβούργου στην άκρη του Μίνστερ, οι Αμερικανοί πάνω στο κεφάλι του αγάλματος της Ελευθερίας, οι Κινέζοι στην οροφή του Ναού των Πεντακοσίων Πνευμάτων, στην Καντόνα, οι Έλληνες στην κορυφή του Παρθενώνα, οι Ιταλοί πάνω στον σταυρό του Αγίου Πέτρου, οι Άγγλοι πάνω στον σταυρό του Αγίου Παύλου, οι Γάλλοι στην κορυφή του αλεξικέρανου του Πύργου του Άιφελ, με τα τριακόσια τόσα μέτρα ύψος.

ΚΕΦΑΛΑΙΟ 2

ΔΙΑΦΩΝΙΕΣ ΑΝΑΜΕΣΑ ΣΤΑ ΜΕΛΗ ΤΟΥ ΙΝΣΤΙΤΟΥΤΟΥ ΟΥΕΛΑΝΤΟΝ

- **Ο** πρώτος, που θα πει το αντίθετο...
- Σιγά τώρα!... Κι όμως, αν χρειαστεί, θα το πει!
 - Και μ' όλες τις απειλές σας!...
 - Πρόσεχε τα λόγια σου, Μπατ Φιν!
 - Κι εσύ τα δικά σου, μπαρμπα-Προύντεντ.
 - Εγώ επιμένω πως η έλικά δεν πρέπει να είναι πίσω!
 - Κι εμείς!... Κι εμείς!... φώναξαν καμιά πενήνταριά άτομα μαζί.
 - Όχι!... Πρέπει να είναι μπροστά! φώναξε ο Φιλ Έβανς.
 - Ναι, μπροστά!... ακούστηκαν πάλι καμιά πενήνταριά φωνές μαζί.
 - Ε, τότε, δεν θα συμφωνήσουμε ποτέ!...
 - Ποτέ!... Ποτέ!...
 - Τότε, λοιπόν, γιατί να μαλώνουμε;
 - Δεν μαλώνουμε!... Συζητάμε!...
- Όλα τα παραπάνω, κι ένα σωρό άλλα, αυτοί οι φανατισμένοι Γιάνκηδες τα λέγανε συζήτηση. Ανήκαν όλοι

τους στο Ινστιτούτο Ουέλντον της Φιλαδέλφειας – έναν από τους σημαντικότερους συλλόγους σ' ολόκληρη την Αμερική. Τα μέλη του ήταν απλοί ερασιτέχνες της αεροστατικής, μα ερασιτέχνες φανατισμένοι και, κυρίως, άσπονδοι εχθροί όλων εκείνων που θέλανε ν' αντιπαρατάξουν στ' αερόστατα μηχανές «βαρύτερες απ' τον αέρα», όπως αερόπλοια κι άλλα ιπτάμενα κατασκευάσματα.

Πρόεδρος του Ινστιτούτου Ουέλντον ήταν ο μπαρμπα-Προύντεντ, ένας τολμηρότατος και πάρα πολύ πλούσιος άνθρωπος, αφού σ' αυτόν ανήκε το μεγαλύτερο μέρος από τις μετοχές του Νιαγάρα. Την εποχή εκείνη είχε συσταθεί μια εταιρεία στο Μπάφαλο για την εκμετάλλευση των καταρραχτών – σπουδαία επιχείρηση. Τα 7.500 εκατομμύρια κυβικά μέτρα νερού, που γκρεμίζονται κάθε δευτερόλεπτο από τους καταρράχτες, παράγουν ενέργεια 7.000.000 ίππων. Η ενέργεια αυτή διοχετευόταν σε όλα τα εργοστάσια που βρίσκονταν σ' ακτίνα 500 χιλιομέτρων από τους καταρράχτες, πράγμα που έφερνε στην εταιρεία και στον μπαρμπα-Προύντεντ ένα εισόδημα ενάμιση δισεκατομμυρίου δολαρίων τον χρόνο! Ο μπαρμπα-Προύντεντ ήταν ανύπαντρος και ζούσε με τον υπηρέτη του, τον Φρίκολιν, που κάθε άλλο παρά ήταν κατάλληλος για υπηρέτης ενός τόσο τολμηρού άντρα. Ωστόσο, αυτά είναι τα παράξενα του κόσμου.

Το ότι ο μπαρμπα-Προύντεντ είχε φίλους, μια κι ήταν πλούσιος, αυτό είναι αυτονόητο. Είχε όμως κι εχθρούς, αφού ήταν πρόεδρος ενός τόσο μεγάλου Ινστιτούτου. Ένας από τους πιο άσπονδους εχθρούς του ήταν κι ο γραμματέας του Ινστιτούτου, ο Φιλ Έβανς. Ο Έβανς ήταν κι αυ-

τός πολύ πλούσιος, αφού διψύθυνε τη μεγάλη φίρμα κατασκευής ρολογιών Ουόλτον, κι ήταν πάνω-κάτω σαρανταπεντάρης, όπως κι ο μπαρμπα-Προύντεντ, τολμηρός κι αυτός, πεισματάρης κι ανύπαντρος.

Εκείνη την εποχή, ύστερα απ' τα πειράματα που έγιναν τα τελευταία είκοσι πέντε χρόνια του 19ου αιώνα, το ζήτημα της διακυβέρνησης των αερόστατων είχε σημειώσει οπωσδήποτε κάποια πρόοδο, μα δεν είχαν γίνει και πολλά πράγματα στον τομέα της κατασκευής ιπτάμενων μηχανών, που να μην επηρεάζονται απ' τις καιρικές συνθήκες. Τελευταία, οι προσπάθειες είχαν στραφεί στην επινόηση ενός κινητήρα ελαφρού, και συνάμα ισχυρού. Λίγες μέρες πριν, το Ινστιτούτο Ουέλντον είχε αγοράσει μια δυναμο-ηλεκτρική συσκευή, που η λειτουργία της στηριζόταν στη χρησιμοποίηση μιας καινούριας στήλης, που την είχε επινοήσει κάποιος άσημος χημικός από τη Βοστώνη, ο οποίος και πούλησε την εφευρέσή του στο Ινστιτούτο Ουέλντον, όπως είπαμε.

Μεμιάς, «τα κεφάλια» του Ινστιτούτου ρίχτηκαν με τα μούτρα στη δουλειά. Όταν πρόκειται για πείραμα που μπορεί να έχει κάποια πρακτική αξία, το χρήμα βγαίνει αφειδώλευτα από τ' αμερικανικά πορτοφόλια. Έτσι, στο πρώτο κάλεσμα, συγκεντρώθηκαν κάπου τριακόσιες χιλιάδες δολάρια στο ταμείο του Ινστιτούτου. Σε λίγους μήνες, στα ναυπηγεία Τάρνερ, στη Φιλαδέλφεια, ήταν σχεδόν έτοιμο ένα γιγάντιο αερόστατο, για λογαριασμό του Ινστιτούτου, ένα αερόστατο με όγκο 40.000 κυβικά μέτρα, που θα πετούσε με κυβερνήτη τον περίφημο αεροναύτη των ΗΠΑ, Χάρι Τίντερ. Το αερόστατο αυτό, που ήταν το καμάρι των μελών του Ινστιτούτου

Πρόεδρος του Ινστιτούτου Ουέλντον ήταν ο μπαρμπα-Προύντεντ, ένας τολμηρότατος και πολύ πλούσιος άνθρωπος.

Ουέλντον, το ονόμασαν «Τράβα μπροστά!», στηρίζοντας πολλές ελπίδες πάνω του, καθώς σε έξι το πολύ βδομάδες θα πετούσε.

Όστόσο, δεν είχαν λυθεί ακόμα όλα τα προβλήματα και, κυρίως, δεν είχαν συμφωνήσει πάνω στο σπουδαιότερο ζήτημα, αν η έλικα θα έμπαινε μπροστά ή πίσω. Οι γνώμες διχάζονταν. Τα μισά απ' τα μέλη του Ινστιτούτου ήθελαν την έλικα μπροστά, και τ' άλλα μισά την ήθελαν πίσω. Όσο για τον μπαρμπα-Προύντεντ, που η ψήφος του θα βάραινε αποφασιστικά σε περίπτωση ισοψηφίας, δεν είχε αποφασίσει ακόμα με ποια απ' τις δυο ομάδες να ενταχθεί. Κι όσο δεν έφταναν σε κάποια συμφωνία, τόσο καθυστερούσε κι η τοποθέτηση της έλικας.

Έτσι είχαν τα πράγματα, κι η συνεδρίαση της 13ης Ιουνίου φαινόταν πως δεν θα είχε καλύτερο τέλος από τις προηγούμενες, όταν στις 8.30 ακριβώς έγινε κάτι αναπάντεχο. Ο κλητήρας του Ινστιτούτου Ουέλντον πλησίασε στην έδρα του προεδρείου κι έδωσε στον μπαρμπα-Προύντεντ ένα επισκεπτήριο. Ύστερα στάθηκε κάτω από την έδρα, περιμένοντας διαταγές. Ο μπαρμπα-Προύντεντ κοίταξε το επισκεπτήριο κι αφού κατάφερε με χίλιους κόπους να επιβάλει στο ακροατήριο σιωπή, φώναξε:

- Ανακοίνωση!
- Ακούμε! Ακούμε! φώναξαν ενενήντα εννιά φωνές μαζί.
- Κάποιος ξένος, αγαπητοί συνάδελφοι, θέλει να πείρει μέρος στη συνεδριάσή μας!
- Ποτέ! Ποτέ! φώναξαν πάλι όλοι μαζί.

– Θέλει να μας αποδείξει, όπως γράφει στο επισκεπτήριό του, ότι το να πιστεύουμε πως είναι δυνατόν να κυβερνηθούν τ' αερόστατα, αποτελεί ουτοπία! είπε ο πρόεδρος ήσυχα.

Φωνές αποδοκιμασίας ακούστηκαν.

– Ας έρθει! Ας κοπιάσει, λοιπόν!

– Πώς λέγεται αυτός ο άνθρωπος; ρώτησε ο Φιλ Έβανς.

– Ροβήρος! αποκρίθηκε ο μπαρμπα-Προύντεντ.

– Ροβήρος!... Ροβήρος!... επανέλαβε το ακροατήριο, που φαίνεται πως γύρευε την εμφάνιση του ξένου, για να ξεσπάσει πάνω του.